

Jakub Vít

● — pointa

VÍCE NEŽ ČLOVĚK:

S andělem na bedrech

Více než člověk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Vít
Více než člověk – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

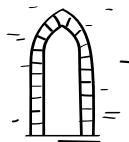
*Více než člověk:
S andělem na bedrech*

Více než člověk:

S andělem na bedrech

Jakub Vít

Praha, 2022

Počátek

Na počátku se Tvůrce nepohodl se svojí rodinou a ostatními, jako je on. Pro jeho neustálou negativitu, kterou mezi všemi šířil, ho jádro společnosti nepřijímalo, a proto se nacházel na jejím okraji. Jednoho dne třískl velkou silou pěstí do země a rozhodl se od nich oddělit. Nechtěl už být jen tak někým, být součástí světa, jež se mu zdál stísněný. Přál si ostatním vládnout, rozkazovat jim, být něco více než oni, ať by šlo o kohokoli. Rozhodl se hledat si společnost jinde. Za okrajem jejich světa nebylo absolutně nic, a proto každým krokem, který udělal, se před ním zjevil pevný povrch, po němž kráčel, a stejně tak za ním tento povrch mizel.

To, co dnes známe jako vesmír, nebylo. Neexistovala hmota, prostor, dokonce ani čas. To vše vznikalo jen díky němu a pouze tam, kde se objevil. Díky Tvůrci vznikl náš vesmír a vše v něm.

Aby viděl na cestu, vytvářel si světla – hvězdy. Když mu světlo té předchozí docházelo, lusk prsty a teplem a třením stvořil hvězdu novou. Kolem vytvářel planety, které znázorňovaly okruhy, v nichž se pohyboval, aby se mu nestalo, že by se objevil na jednom místě dvakrát.

Doufal, že někde narazí na místo podobné světu Primotas, kde by našel něco, co by ho zaujalo, s čím by mohl pracovat, s kým komunikovat. Všude to však bylo stejné. Jen nicota bez čehokoliv jiného a za ním zářící tečky.

Vydržel hledat dlouho. Pár milionů let sem, pár tam. Čas pro něho nic neznamenal. Byl přesně takový, jaký ho chtěl mít. Přesto ho po nějaké

době začala samota užírat. Jednou už to nevydržel a rozhodl se, že nebude nadále pokračovat ve své pouti. Usadil se na hmotu, která se pod ním zjevovala, položil na ni dlaně a opsal jimi kolem těla kruh. Když jej dokončil, rozhodil ruce od těla. Povrch, jenž byl donedávna jen pod ním, se šířil do stran. Jednalo se o pustou a rovnou planinu béžové barvy táhnoucí se tak daleko, kam až Tvůrce dohlédl, a že viděl opravdu dobře. Neměla konce ani začátku. Obalovala však ze všech stran námi známý i neznámý vesmír, který se uvnitř planiny od této chvíle rozpínal sám.

„Nyní si mohu začít tvořit společnost,“ řekl si pro sebe. Ovšem jak to udělat, nevěděl. Vytvořit hvězdu lusknutím prstů, planetu ze smotaného vlasu, nehtů, zubů, kapky krve, kusů kůže vytvářejících hory a povrch, ze slzy vodu, moře a oceány, z chlupů stromy a rostliny, bylo mnohem jednodušší, než vytvořit věc, která by byla jeho odrazem.

Zkoušel mnoho způsobů, jak bytost jemu podobnou vytvořit. Kombinoval krev, slzy, odštěpky kostí, odřezky kůže a orgánů ze svého těla a hle. Jednoho dne skutečně vytvořil stvoření, které žilo. Konečně měl ten správný recept.

Postava, jež se před ním začala hýbat, se mu ale vůbec nelíbila. Tvůrce totiž nebyl zrovna umělecky nadaný. To, co stvořil, tedy nazval démonem. Jednalo se o strašlivou bytost se zdeformovaným obličejem, jestli se tomu tak vůbec dalo říkat, zkroucenými končetinami, samá boule a prohlubeň. Tvůrce na tu věc nemohl ani pohlédnout.

„Takto přece nevypadám,“ zahřměl zlostně na celou nekončící pláň, na které se společně s obludou nacházel. „Znovu a lépe!“ rozhodl se.

Postava vydala nepopsatelný zvuk a začala se neohrabaně pohybovat po planině.

Tvůrce začal míchat ty stejné látky. I tentokrát ovšem vyplácal démona, který byl snad ještě ošklivější než ten předchozí. Rozhodně neměl nic z Tvůrcovy podoby. Na planině tedy hulákali a skotačili dva odporní démoni.

Tento proces se opakoval nesčetněkrát. Každý výtvar vypadal jinak než předchozí, ale nejevil ani náznak zlepšení. Po nějaké době se kolem Tvůrce motaly desítky, ne-li stovky stvůr. Nenechal se však odradit a pokračoval.

Když už na něho bylo toho neúspěchu moc, odklonil se od tvorby postav jemu podobných.

Vznikaly tak organismy, kterým dnes říkáme dinosauři, a postupně i další zvířata. Když se po několika milionech let odreagoval, vrátil se k vytváření tvorů podle svého obrazu. Opět splácal postavu. Když ji dokončil a pohlédl na ni, zamračil se a prohlásil: „Vždyť je to úplně stejná obluda jako ta první.“

Neměl však tak docela pravdu. Ta první měla všechny tři oči modré, tato nová zelené. Podobní démoni se zahákli za končetiny a začali spolu skotačit. Tvůrce se nedal odradit veselíci a pokračoval ve své práci.

Co si budeme povídat, brzy začaly vznikat skupinky stejných démonů a občas se na planině objevil i zcela nový druh, který se časem také dočkal svého dvojníka.

Tvůrce se nenechal odradit neúspěchem, neboť věděl, že se mu to jednou povede. Nesnesl ale pohled na své výtvary, a tak se rozhodl se jich zbavit.

Vytvořil deset kamenných lomených oblouků a do každého vložil různý počet druhů zrůd. Oblouky byly ve skutečnosti portály na planety, které kdysi vytvořil. Ty obíhaly kolem jedné lucerny, jež mu v dávných časech zářila na cestu. Tvůrce dlouhou dobu třídil demony na planety, aniž by se zajímal, co s nimi bude. Jelikož bylo druhů démonů více než oblouků, musela se jedna planeta stát odpadkovým košem, a to ta třetí zleva. My ji nazýváme Zemí. Společně s demony na tuto planetu poslal i ostatní tvory, kteří do té doby žili na nekonečné zemi.

Jednoho dne se mu konečně povedlo vytvořit člověka. Byl přesně takový, jaký být měl. Dokud měl, jak doufal, postup v paměti, pustil se okamžitě do druhého. A podívejme, byl tu další. Sice trošku odlišný od prvního, ale i tak se Tvůrci líbil. Pokračoval tedy ve tvorbě potřetí. Ovšem již nikdy se mu nepovedlo stejné tvory takto vyšlechtit. Jakýkoli následující pokus se ukázal být velkým omylem.

Měl dva lidi, budou mu muset stačit.

Konečně měl s kým žít, komu rozkazovat. Měl štěstí. Brzy totiž nebyli pouze dva, ale tři, čtyři, pět, ... Postupem času jich přibývalo, že už je nepočítal.

Lidé však nakonec jeho představu nenaplnili. Neposlouchali. Párkrát to přehlédl, ale jednou už to nevydržel a zadíval se v dál na vytvořené oblouky. Věděl, co dělat, a vyhodil lidi ze své země stejně jako předešlá stvoření. Tvůrce se rozhodl, že již nic vytvářet nebude, a jen sledoval, co se bude dít a jak se budou jeho výtvary vyvíjet.

Po celou dobu hleděl skrze oblouky na stvoření, jimž vdechl život. Viděl od nich pěkné věci, ale ty špatné převažovaly, a proto velmi často přikazoval, zakazoval a trestal je za chování, které nebylo podle něho a toho, jak si události představoval.

Dlouho čekal a přemýšlel, co s tím, než se nakonec rozhodl: „Už se nechci dívat na své omyly. Těm stvořením jsem dal až moc ze sebe samého. Musím zahladit stopy po úkroku stranou. Zničit, co jsem stvořil, je jasnou volbou.“

Tento příběh o Tvůrci mi převyprávěl můj velmi dobrý přítel. Tento muž se s ním přímo setkal a dozvěděl se vše o počátku světa. Jde o jeden z mála příběhů, které jsem slyšel, zažil nebo viděl.

Tentokrát vám zkusím předat příběh, který se pro vás odehrává v budoucnosti, pro mě je to ale minulost, současnost i budoucnost zároveň. Snad jednou pochopíte.

Co myslíte? Mají lidé šanci napravit své chování a třeba i nevědomky si získat čas a oddálit zlobu Tvůrce? Uvidíme...

Jan Šimáček

Náš příběh začíná v budoucnosti, konkrétně v roce 2402. Hlavní hrdina, Honza Šimáček, je obyčejný student gymnázia ve městě Hradec Králové, má černé havraní vlasy a obličej posetý pihami. Výškově se řadí mezi průměr lidského druhu a váhově patří spíše k těm méně objemným. Je mu osmnáct let a školní rok, ve kterém je zachycen, se pomalu chýlí ke konci. Předchozí dva a letošní třetí utekly studentům jako voda a ten následující bude také jistě rychle pryč, jak to tak bývá, když chcete zastavit čas a dohánět, co jste nestihli.

A přesně o to se chce Honza v následujících měsících pokusit. Celé tři roky přecházel z třídy do třídy a ulehal z lavice na lavici. Že by byl hloupý či by měl špatný prospěch? Ne. Všechny předměty zvládá na výbornou. Nejvíce ovšem vyniká v biologii, chemii a fyzice. Zájem a úspěch v těchto předmětech mu mají splnit dávný sen. Od útlého dětství si totiž přeje dávat lidem věčný život. Nebylo to kvůli prestiži a výhodám, jež tato profese nabízela, například možnost mít dvě děti či se stravovat jídlem první třídy. Cítil rovněž zodpovědnost za svého předka, který v minulosti způsobil lidstvu strasti, jež se Honza rozhodl napravit. Vše, co je k tomu potřeba, je stát se vědcem vyrábějícím lék jménem Lajfík.

Ten má speciální vlastnosti, jež zpomalují stárnutí, prodlužují věk a představují všelék na různá zranění. Škola, která má za úkol naučit o Lajfíku, jeho výrobě a věcech okolo ty nejlepší studenty na světě, sídlí v čínském Pekingu. Jméno této speciální univerzity je Vitalma eteneo universitatis.

Honza se již pilně připravuje na přijímačky, které ho za pár měsíců čekají. Je rozhodnutý udělat cokoli, aby se tam dostal a mohl zasvětit život tomu, aby lidé mohli žít věčně.

Teď ale musí sedět tady, v budově gymnázia, znuděný na hodině historie a poslouchat výklad, jenž se mu zdá zbytečný.

„Ach... Dal bych cokoli, aby tahle nekonečná hodina konečně skončila,“ povzdychl si.

„Nechápu, co máš proti humanitním předmětům. Není úžasné dozvědět se o historii lidstva a rozumět mu jako celku, který někam směřuje?“ dostalo se mu odpovědi.

Ten chytrák byl jeho nejlepší kamarád Robert, s nímž seděl v lavici. Byli jako bratři, znali se vskutku dobře a zažili spolu nejen jeden problém a zábavu.

Robert byl o něco málo prostorově výraznější než Honza, což bylo zapříčiněno tím, že sportoval více než on, a také byl o něco starší. Měl světle hnědé vlasy a pěstoval si k nim kotlety.

„To nepopírám,“ odvětil Honza, „jen mi přijde nesmyslné učit se informace, které s největší pravděpodobností v budoucnu nevyužiji. Ano, беру, že je dobré mít základní znalosti, ale takové množství,“ ukázal na sešit, v němž za poslední půl hodinu stihl popsat poznámkami už tři stránky. „Většina z těch věcí se mi zdá úplně zbytečná. Kdybychom alespoň mohli používat na psaní naše čipy. Zastrčit kartičku s pamětí do lavice, neuronovým vláknem to spojíš s hlavou a myšlenkami budeš zapisovat informace. Nebo kdybychom si to alespoň směli nahrát,“ povzdechl si a po těchto slovech si opřel hlavu o ruku.

Očíma pátral po třídě, jestli ho nezaujme něco zajímavějšího. Bohužel, ke své smůle nenašel nic, a tak opět sklouzl pohledem na profesorku a předstíral, jak ohromně ho to zajímá. Z výrazu ve tváři však muselo být jasné, co si o vyučující a daném výkladu myslí.

„Tak zaprvé,“ začal Robert, „to by mohl říct každý o čemkoli, že je to k ničemu. My s tím stejně nic neuděláme. Přežijeme tady poslední rok a pak se budeme věnovat tomu, co nás baví. Zadruhé: „Přece víte, pane Šimáčku, že když to píšete rukou, informace se vám ukládají do paměti lépe než na těch strojích,“ parodoval Robert jejich profesorku dějepisu.

Honza se zasmál. Robert ji uměl napodobit bezvadně.

„Hlavně že ona může používat technologii. S tím snímačem myšlenek, který je zaznamenaná do písemné podoby a mluví za ni, už nemusí dělat vůbec nic. Kdyby nám to alespoň potom poslala...“ Honza nemohl v konverzaci pokračovat dál, jelikož se do ní velice neslušně vmísila profesorka, která jim pohrozila, že po nich hodí židli, pokud nezmlknou. Naštěstí do konce hodiny nezbývalo mnoho. Honza znovu pohlédl na učitelku a se zlostným pohledem vymýšlel, co by se jí mohlo stát. Pozastavil se u představy jejích hořících vlasů a usmál se.

„Kdyby alespoň věděla, co se stalo v prázdném století, ve kterém lidstvo málem vymřelo, a kdo za to mohl...“ povzdychl si Honza. „A hlavně by mě zajímaly i předchozí události. Například útoky na celé kontinenty za pomoci počasí probíhající v první polovině 21. století.“ Sáhl ze strany na hodinky. Tahal z nich vlákno, opatrně ho obtáčet kolem ruky a směřoval jím k hlavě tak, aby to zapálená profesorka neviděla. Toto neuronové vlákno natáhl až k uchu a tam ho přiložil ke kůži. Ihned se mu zarylo do těla a on pouhou myšlenkou vybral písničku, již chtěl slyšet, a pustil si ji. Zněla vibracemi v jeho hlavě. Vlákno se pod kůží rozdělilo a připojilo se na různé části těla. Tato vlákna získávala Honzovu energii a tu posílala do hodiněk, které se tím vlastně nabíjely. S hudbou v hlavě se znovu rozhlédl po třídě. Tentokrát našel obět svého pozorování. Byla to Terka, bruneta s dlouhými vlasy a hnědýma očima. Přestože byla na první pohled obyčejná, nepoužívala make-up, řasenku a kdoví co ještě, líbila se mu. Mezi lidmi moc nemluvila, nicméně, protože se s Honzou znali velmi dlouho, věděl, že má nesmírně dobrou povahu. Po chvilce se otočila a podívala se jeho směrem. Když se jejich pohledy střetly, usmáli se na sebe a poté si hleděli své práce.

Hodina konečně skončila, a tak konverzace, co kluci během ní započali, mohla pokračovat přes přestávku. Dopadlo to tak, že se k jejich rozhovoru o budoucím povolání přidala postupně celá třída. Ani se neví jak, ale řeč se přenesla k Lajfíkům a jejich působení na tělo a organismus. A tady začaly vznikat tábory s odlišnými názory.

„Nesmrtelnost a dlouhověkost, jak je známe, jsou důsledkem evoluce lidské rasy. Ten lék je komerční nesmysl, který má z lidí vytáhnout peníze. Je to placebo,“ tvrdili jedni.

„Opravdu? V tom případě není důvod, abyste si je dávali, platili za jejich výrobu a dovážku. Přestanete je brát?“ odporovali druzí. Odpověď samozřejmě znali všichni. Nikdo by se neodvážil si Lajfíka nevzít. V první řadě si každý vážil svého života, a ke všemu to bylo protizákonné.

Vzduch byl totiž ve vysokém množství složen z oxidu uhelnatého, jenž vznikl ze zmutovaných plastidů, které se vyvinuly během prázdného století vlivem změn na planetě. Lidstvo tak před třemi sty lety, na pokraji vyhynutí, muselo řešit další problém v podobě otravy, jíž nebyli schopni zabránit. Když toto řešení přišlo v podobě Lajfíků, bylo vyhráno.

Pozměněné organely navíc dokázaly přežít izolované mimo buňku s minimální spotřebou energie a téměř žádným nárokem na prostředí a další buněčné části. Jako by se tato část buňky osamostatnila a byla schopná žít jako samostatný organismus.

Lidé plastidy vložili do prostředí v podobě umělých stromů, v nichž mohli bez problémů žít, a nechali si jimi obdobou fotosyntézy vytvářet cukry, které dál zpracovávali a využívali jako palivo v podobě živin. Nicméně mimo cukry vznikl i toxický plyn. Lidé si s tím ovšem hlavu nelámali, jelikož tou dobou již měli lék zaručující nesmrtnost.

Přesto existovala organizace bojující proti výrobě Lajfíků. Jednalo se o skupinu lidí, kterou věčný život nebavil. Tito lidé Lajfíky neužívali, ničili dodávky léků, a dokonce zaútočili na hlavní středisko, kde se lék nesmrtnosti vyrábí. Po těchto incidentech se Čína, jež zabírala celou Asii, odhodlala k několika opatřením. V první řadě postavila zeď kolem celého svého území. Již při vzniku se jí začalo říkat Novodobá Čínská zeď. Tyčila se do výšky jednoho kilometru a byla hlídaná.

V současné době platí, že ti, kteří lék neužijí, jsou odvečeni a zavřeni do vězení, kde jim je násilím podán. Zde je čeká nekonečná doba osamění bez jakékoli aktivity. V těchto věznicích nemůžete nic. Nemáte nic. Není zde nic, co by vám mohlo ukrátit dlouhý čas, a to je záměrem. Lidé se proto raději rozhodli Lajfíky brát, než trpět v takové cele.

Vědci se na základě nejrůznějších simulací a pokusů v laboratořích domnívají, že jeho vysazením dojde k oslabení těla v důsledku netvoření se přirozené imunity a přítomné mikroorganismy by mohly náhodně zmutovat do takové míry, že by na ně Lajfíky přestaly fungovat a jejich

pozornost by se upnula na léčbu vzniklého a neznámého onemocnění. Důsledkem toho by se daný jedinec vystavil riziku vyčerpání dávky léku, a následně by se udusil oxidem uhelnatým. Zmutovaný mikroorganismus by poté mohl zapříčinit nekontrolovatelnou epidemii, jež by mohla vyhubit lidstvo. Z tohoto důvodu se z vynechání léku stával trestný čin.

Hodinky, které vlastní každý, neustále sbírají informace o vašem těle. Samy se díky neuronovým vláknům spojují se světovou centrálou, a ta tedy ví, kde se právě nacházíte a jestli jste si lék vzali. Na jakémkoli místě na světě jsou pod zemí vedené neuronové kabely posílající informace centrálnímu mozku.

Ve třídě se strhla obrovská hádka a ozývala se spousta nápadů a teorií. Jeden překřikoval druhého, nastal opravdový chaos.

„Ani jeden z vás nemá pravdu,“ ozvalo se znenadání. Byla to Terka. Ta, od které by to nikdo nečekal, utnula křičící dav. Tentokrát vypadala, že je připravena slovně bojovat, ať to stojí cokoliv.

„Ale... Kdopak to mluví?“ pronesl provokativním tónem Patrik. „Tak nám povězte, ó slečno přechytrá, jak to doopravdy je.“ Posměšný tón, jakým to vyslovil, sebral Terce odvalu. Najednou si vzpomněla, že se obvykle nepouští do žádných diskuzí, jen kývá hlavou a schovává se v davu. A tak mlčela.

Patrik byl Robertem a Honzou označován za třídního idiota. Ostatní tento názor sdíleli, ale neříkali ho nahlas. Podle obou chlapců to byl nafoukaný egoista se spoustou silných slov a žádnými činy. Byl však starší než zbytek studentů a k tomu vysoký, protože byli všichni rádi, že měl pouze ona silná slova.

„No tak, vyleze to z tebe ještě dnes? Asi ne. Tak děkujeme, že jsi nám skočila do řeči a zpretrhala myšlenky,“ vysmíval se jí dál Patrik, přestože do diskuse nepřispěl ani jedinkrát.

Tereza marně hledala oporu v davu spolužáků, kteří se zřídkakdy Patrikovi postavili. Nakonec ji našla. Byl to Honza, jenž se na ni usmál a pokýval hlavou. Usmála se též a k překvapení třídy spustila: „Asi znáte příběh o postavě v černém rouchu tvořené kostmi, která si chodila pro lidi, když nadešel jejich čas.“

„Myslíš smrt? Nic takového neexistuje. Její vzhled si lidé pouze vymysleli a dávno se jí zbavili díky lékům,“ ozval se Patrik.

„Ne, myslím příběh o boji mezi smrtí a...“

Patrik jí znovu skočil do řeči a nenechal ji domluvit: „Povídáčky starých lidí, co žijí přes tři sta padesát let. Je to pohádka, kterou tak dlouho opakovali, až jí začali věřit. Podobá se to náboženství. Nechápu, že tomu někdo dosud věří.“

Tento způsob jednání se Honzovi nelíbil, a tak se do Patrika opřel se slovy: „Mohl by ses přestat chovat jako arogantní imbecil a nechat také jiné, aby pověděli, co si myslí? Pokud možno bez posměšků a urážek.“

Po těchto slovech Patrik zrudl. V duchu pronesl pár zvířecích urážek mířených na Honzovu adresu, ale na nic víc se nezmohl. Terka chtěla pokračovat a bránit příběh, co započala, jenže už zazvonilo a do třídy se mezitím dostavil učitel.

Honza se na výuku vedenou tímto vzdělaným mužem těšil. Zrovna dnes jim měl vysvětlit, jak fungují reakce na slunci vytvářející světlo a teplo, jež jsou základem pro život na Zemi. Bylo to vskutku zajímavé, jelikož současný svět směřoval k využití těchto reakcí pro vytváření světla v noci, tepla za chladných zimních dnů i k obnově lesů.

Téma, které řešila třída o přestávce, tento den nikdo znovu neotevřel. Po vyučování se skupinka kamarádů, ve složení Robert, Honza a Terka, vydala společně domů. Tentokrát si cestou nepovídali. Sami si ve svých myšlenkách promítali dnešní den a přemýšleli, s jakou teorií jsou ztotožnění. A tak se mlčky proplétali mezi mrakodrapy.

Kolem nich neslyšně brázdila vzduch létající auta, a to v několika vrstvách nad sebou, aby se snížila doba čekání a nevznikaly kolony. Automobily byly poháněny živinami jako všechny stroje. Auta jezdila pomalu na cokoliv, co dokážou živé organismy využít a vytvořit si z toho energii. Důvod využití toho je prostý. Lidé se dostali do fáze, kdy vytvářeli stroje z organických látek. Vývoj byl tak daleko, že auta, domy a téměř vše, na co si vzpomenete, se dalo vypěstovat. Hlavní podíl na rychlosti růstu měla genetická informace pocházející z bambusu. Domy rostou rychlostí jednoho patra během dvou let, auta, dodávky a kamiony jste si mohli vypěstovat od půl do jednoho roku. Záleželo, co jste chtěli.

Asi si říkáte, proč není vše poháněné slunečními reakcemi. Inu v první řadě je důvodem velikost komplexu takovéto elektrárny, jichž na světě

existuje jen pár a jež vytvářejí energii tohoto druhu. Tyto komplexy budov se obvykle rozprostírají na rozloze desítek kilometrů čtverečních. Dalším důvodem je bezpečnost. Vytvořit si na naší planetě několik miniaturních sluncí a tuto energii pak vyslat do celého světa by bylo bez předchozích výzkumů nebezpečné. Až jednou lidstvo tento proces plně ovládne, bude život zase jednodušší.

Organické látky jsou tak dnes jedinou možností, jak udržet lidstvo nad hranicí temnoty. Jedná se o obnovitelný zdroj a v případech nouze se dají přístroje připojit na lidi, z nichž pak čerpají energii. Díky úpravě svých buněk se však lidé nemusí bát, že by je tyto přístroje ohrozily. Primárně se totiž organické látky, sloužící k pohonu čehokoli, získávají ze stromů, jejichž největší koncentrace je v blízkosti slunečných elektráren.

Odpady, které stroje nevyužijí, se dají druhotně využít v zemědělství. Auta, letadla, dokonce i jízdní kola takto fungují.

Na druhou stranu ale lidstvo zaostalo a ztratilo mnoho vědění. Krčí se ve stínu minulosti, která ho stále provází. Ostatně nebylo by to poprvé, kdy člověk ztratil znalosti, aby je znovu objevil až o několik staletí později. Každá válka něco stojí, na chvilku zpomalí rozvoj vědy, avšak odstartuje něco úplně nového. Je tomu sice více než 300 let, nicméně lidé nezapomněli na největší válku, která se kdy na planetě vedla. Byli rádi, že se vůbec zachránili. Co na tom, že ztratili technologie, jež by stejně nemohli využít, aby se opět neponořili do temnoty a strachu prázdného století.

Spolužáci si při rozchodu málem neřekli ani ahoj a dále pokračovali v přemýšlení. Zrovna se nacházeli v méně osídlené oblasti. Kochali se přitom alejemi stromů, které v několika vrstvách obklopovaly patra jednotlivých mrakodrapů. Tyto stromy, nacházející se v každém poschodí výškové budovy, byly společně s hlinou na chodnících z tvrdého holografického světla. I kruhové mosty mezi těmito alejemi s chodníky byly tvořeny stejným materiálem a spojovaly mrakodrapy v nejrůznějších úrovních. Když se v nich lomilo světlo, jako například dnes, byl to nádherný pohled. Pokud byste si však všichni tu září odmysleli, vypadaly mrakodrapy a mosty mezi nimi jako vnitřek chloroplastů.

Hustěji obydlené části města byly trochu odlišné. Často se jednalo o dlouhé rovné ulice, které se vzájemně křížily. Ty byly dokonce patrové,

tedy auta i lidé se nedrželi pouze u země, ale chodníky ze světla se nacházely v několika úrovních, v nichž létala ve vzduchu auta. Tyto chodníky byly při krajích ohraničeny a v pravidelných intervalech spojovány obloukovými mosty s druhou stranou ulice. Občas se na mostech nacházely stromy, které v této části města nerostly v každém patře budov, jelikož by se k nim kvůli lesu na střechách nedostal dostatek světla. I tak byly tyto prostory ozářeny sluncem, a to díky speciálnímu vedení směřujícímu paprsky ze střešních umělých stromů do ulic.

Večer se kluci sešli v pozemním živém lese, který ležel téměř v centru města, aby si jako obvykle zaběhali. Panovalo zde úžasné ticho. Oba měli čisté hlavy a neřešili, co se dnes ve škole odehrálo. Byl krásný večer, ani teplo, ale ani zima. Příroda naznačovala blížící se letní období. Po chvilce běhu po prašné cestě, na níž byli v tuto dobu úplně sami, se vrátili k tématu, jež řešili už ve škole. Brzy ale stočili hovor jiným směrem, k Terce.

„Ona se ti líbí, že je to tak?“ začal zadýchaný Robert a s úsměvem od ucha k uchu se podíval na Honzu.

„O čem to mluvíš?“ bránil se okamžitě. Bylo však vidět, že se červená.

„Ale nedělej. Je to jasný jako facka. Přece by ses jí jen tak nezastával. Viděl jsem ti na očích, jak hltáš každé její slovo. A jak jste se na sebe usmívali. Dvě hrdličky,“ stačil vyhrknout Robert, než do něj Honza vši silou strčil.

„Tak zaprvé, měli bychom proti tomu hlupákovi držet pohromadě všichni. Nechápu, proč jsme zrovna my dostali kluka ze čtvrti Koněpůlky. Ta oblast je ostudou našeho města. Zadruhé, přijde mi správné postavit se za jakoukoli dívku. A zatřetí, sám víš, že tomu příběhu nevěřím a chci se dostat na tu prestižní univerzitu v Pekingu, čili já věřím jedině Lajfikům a že to ony zachraňují životy.“

„Nerad to uznávám, ale ve všech třech věcech máš pravdu. Avšak to, že se ti líbí, neokecáš,“ odvětil Robert a začal se smíchem sprintovat před Honzou, který měl velikou chuť dát mu přátelskou ránu pěstí do žaludku. Domů oba doběhli pohmoždění ze zápasu a unavení po běhu.

Když Honza dorazil do bytu, dal si sprchu a následně vešel do svého téměř prázdného pokoje. Prostor vyplňovala pouze šatní skříň a na zdech rozeté krabičky. Přistoupil k té v rohu, jež byla připojena na hlavní ži-

vinový rozvod energie, a vložil čip, který vlastnil každý občan a musel ho mít neustále u sebe. Byly v něm všemožné informace o jeho vlastníkovi.

Čipy se zejména zaměřovaly na zdravotní stav obyvatelstva. Získávaly například informace o tom, kudy a kde chodíte. Každý člověk musel během dne ujit alespoň 12 000 kroků či provádět podobně náročný pohyb. Pokud se tak nestalo, přišel postih. Tím byla náhrada pohybu během druhého dne. Nebylo to ovšem tak jednoduché, chybějící pohyb musel být plněn s vyšší intenzitou. Nesmíte si to ovšem představovat tak, že byste místo dvou tisíc kroků udělali čtyři, ani náhodou. Počty kroků zůstaly, ovšem skrze hodinky a vlákna byla do těla vpravena látka, která ztížila pohyb. Svaly byly tužší a méně pohyblivé, klouby po sobě neklouzaly, naopak se o sebe více třely, aniž by se ničily.

Teprve po splnění kvóty z předchozího dne se pohybový aparát uvolnil a vy jste mohli začít plnit aktivitu stávajícího dne.

Dalším stupněm trestu byla umělá obezita těla. Tento trest se uděloval, pokud jste se ztuhlým tělem nebyli schopni nahradit a dohnat pohyb starý více než sedm dní. Cílem trestu bylo pošpinění ve společnosti. Vaše hmotnost zůstala stejná, klouby se opět rozpohybovaly, nicméně jste museli během následujícího měsíce dohnat promeškanou pohybovou aktivitu. Pokud jste ovšem ani to nezvládli, čekala vás již zmíněná forma vězení.

Zrovna tak čip kontroloval návykové látky. Odhalil i jedinou kapku alkoholu či jen náznak nikotinu. Obě tyto látky byly ve společnosti zakázané, a pokud jste vypili alkohol nebo si dali cigaretu, šlo o obrovský problém. Nemělo tedy smysl návykové látky prodávat tajně. Konzument těchto látek by byl díky čipu okamžitě odhalen a prodejce dopaden.

Systém ovšem počítal s přítomností těchto látek například ve zkašeném ovoci. V takovém případě, nejednalo-li se o záměrnou intoxikaci, se prohřešek odpouštěl.

Samostatnou kapitolou bylo též vztahové soužití. Pokud se pár rozhodl být spolu, uzavřel za pomoci čipů registrovaný vztah. Po tomto kroku byli ve všem oddáni pouze sobě. Pokud jeden partner podvedl druhého či udělal cokoli, s čím by nesouhlasil, dostala jeho druhá polovička o tomto činu informaci. Ovšem záleželo jen na nich, jaká pravidla si stanoví. Čipy rovněž dokázaly ovládat menzes. Kvůli prodloužení života lidí bylo nutné

řešit otázku předání genů, proto se do hodinek dala vložit látka, která upravovala periodu podle potřeby žen.

Protože každý pár mohl mít pouze jedno dítě, stačilo některým ženám projít periodou jednou v životě, ale to byla jedna z miliard. V populaci narůstala neplodnost, proto se tato možnost využívala hlavně pro uchování vajíček na pozdější dobu.

Po vložení čipu se Honzův pokoj rázem zaplnil. Objevila se postel, skříň, poličky, stůl, židle a pohovka. Nábytek byl tvořen světlem jako ony mosty ve městě. Honza se posadil na židli. Byla pevná a neprůhledná. Vypadala, jako by tam stála již před jeho příchodem. Položil prst na krabičku s čipem a ta zjistila totožnost. Před ním se zjevil poloprůhledný čtverec z měkkého světla symbolizující obrazovku. Sáhl hluboko do holografické obrazovky a pustil se do hledání. Po chvíli našel, po čem pátral, a začal to vytahovat. Bylo to tak malé, že se mu to vešlo mezi prsty. Čím více se věc přibližovala reálnému světu, tím byla větší. Jednalo se o knihovnu. Když už se zdálo, že nemůže dál, překonala bariéru obrazovky a rázem se objevila v pokoji. Vypadala, jako by byla vyrobená ze dřeva. Honza v ní šmátral, než objevil patřičné učebnice. Vytáhl je z poličky, nahlédl do nich, projel je očima a následně je i s knihovnou zastrčil zpět do hlubin holografického světa.

Se znechuceným výrazem zkontroloval čas. Devět večer. Zase za celý den nic nestihl. Škola krade takového volného času. Večerní běhání představovalo dobré odreagování, ale nic jiného už nestihne. Kdyby tak měl den více než dvacet pět hodin!

„Písemka z frániny,“ zamumlal si sám pro sebe. „Kdo se na to má učit? Ono to nějak dopadne, nechám to napospas osudu.“ Opět sáhl do útrob obrazovky, tentokrát ne tak hluboko, a vytáhl holografický mozek doprovázený zkratkou NNH - v překladu Neuronová síť lidstva. Když se mozek přiblížil k okraji, objevila se na stole klávesnice s písmeny seřazenými podle abecedy. Honza něco napsal a plácnutím rukou do obou konců klávesnice příkaz poslal. Po mozku pobíhaly jiskřičky, které znamenaly, že se příkaz vyhledává. Úkon byl dokončen a Honza se dostal, kam chtěl.

Jako každý den najel na stránky vysněné univerzity, aby zjistil, zda už konečně neuveřejnili datum a místo přijímacích zkoušek. Jelikož byl zájem o tuto školu značný a počet přijímaných malý, měla každá oblast světa svoje

vlastní kolo. Jednotlivé oblasti byly rozčleněny podle rozložení populace tak, aby se v každé ze sta z nich nacházel přibližně milion uchazečů. První dva z každé oblasti dostali od univerzity letenky do Peking, kde se vybíralo těch nejlepších dvacet vyvolených, kteří dostanou příležitost zde studovat. Víc studentů nebylo třeba, polovina stejně studium nezvládla. Byli však zapotřebí noví vědci, kteří by zajistili výrobu, přestože ti staří neumírali. Lidská populace stále roste, a je tedy třeba více rukou na výrobu.

Na stránkách se nic nezměnilo. Honza to četl tolikrát, že text uměl nazpaměť:

„Vitalma eteneo – jediná škola na světě, která vás vzdělá v oboru výroby léků na nesmrtelnost a všeléčitelnost (dále uvedeno jako Lajfiky). Studium trvá třicet let. Co je to ale v našem životě, v němž čas představuje absolutní nic? Setkáte se u nás s vynikajícím kantorským kolektivem. Mimo vzdělávací program nabízíme studentům i volnočasové aktivity, zejména sportovního zaměření (předem Vás upozorňujeme, že je dobré jich využívat, jinak byste se zbláznili ;), navíc je třeba udržovat si fyzické i mentální zdraví, neboť jdou ruku v ruce).“

Text pokračoval dalšími odstavci. V jedné části byly popsány účinky a fungování Lajfiku:

„Lajfik – Tento lék vznikl na přelomu let 2102 a 2103 v laboratoři v Číně, a to úplnou náhodou. Účelem tamní laboratoře bylo vytvořit lék na zpomalení stárnutí a zvýšené obnovování buněk v lidském těle. Základním požadavkem bylo upravení speciálních (kmenových) buněk do těla jednoduchým a šetrným způsobem, takových, které by se v těle dokázaly v případě potřeby rychle přeměnit na jakýkoli typ buňky.

Hlavním cílem byla diferenciací na krevní segmenty v podobě červených a bílých krvinek. Takto vzniklé červené krvinky jsou speciální v tom, že na rozdíl od těch přirozených nevážou oxid uhelnatý, ale pouze kyslík, díky čemuž můžeme žít v prostředí s jeho přítomností. Problémem ale je, že dodané přeměněné krvinky jsou tělem vnímány jako cizorodá látka a ničeny původními bílými krvinkami.

Z toho důvodu se kmenové buňky mění i na krvinky bílé, a to s cílem ničit oba typy původních krvinek včetně patogenů, pročež si ovšem tělo nevytváří imunitu. Destrukci krevních segmentů dochází k ředění krve, která byla

vinou dvojnásobného počtu krvinek přehuštěná. Důsledkem těchto dějů je také žloutnutí pokožky kvůli rozpadu původních červených krvinek, proto se v Lajfiku dodávají i látky, jež navrácí lidem jejich původní barvu pleti.

Na tyto procesy se využívá většina kmenových buněk Lajfiku, zbylé pak slouží pro přeměnu na jiné typy buněk v případech poranění těla.

Mnoho let před samotným vytvořením Lajfiků doprovázely laboratoř neúspěchy. Kmenové buňky se v těle neuchytily a byly jím vyloučeny. To se později povedlo napravit, nicméně většina subjektů je nedokázala přijmout, a docházelo dokonce k úmrtím v řadách dobrovolníků vlivem tvořících se rakovinových buněk. Pokud náhodou tělo kmenové buňky přijalo a vstřebalo, nevědělo, co si s nimi počít, a proto prostě zanikly. Po dlouhé době padlo oko vědců na malinkaté součástky buněk, mitochondrie. Vypadalo to, že jejich genetická rozdílnost u jednotlivých lidí je kamenem úrazu.

Vše, co se v laboratoři do osudného dne vytvářelo, bylo výsledkem přesných výpočtů. Jak ale vznikl Lajfik a kdo za tím stojí? Nikdo neví. Co obsahuje, se zjistilo až později díky chemickému rozboru.

Účinky léku jsou:

Lajfik zaručuje nesmrtelnost, zpomaluje stárnutí a při horších poraněních napomáhá okamžité a rychlé regeneraci poškozené části. V neposlední řadě ihned identifikuje jakýkoli patogen a během chvíle ho zlikviduje. Negativním účinkem je pouze zvýšená teplota a otok dané části těla, jelikož je probíhající reakce opravdu bouřlivá.

Příroda je však silnější než cokoli, co člověk stvoří. Lidské tělo a konkrétně hormony jsou něco zvláštního. Kvůli hormonům, jež na nás nejvíce působí v pubertě, začíná Lajfik zpomalovat stárání mezi osmnáctým a dvacátým rokem života.

Jelikož jsme originální, miniaturní biologické továrny, bude stárí u každého vypadat jinak. Je tedy možné, že potkáte dva muže, kteří budou na den stejně staří, přičemž budou vypadat rozdílně. Jeden bude bez vrásek, se spoustou vlasů bez známek šedin, zatímco druhý bude mít vrásky, vlasy bílé a prořídle. I za toto mohou geny a hormony jednotlivce, ne Lajfik!

„Až na to, že se stejně všichni nechávají lékařsky vylepšit, a tím pádem vypadají mladě,“ podotknul Honza pro sebe a četl dál.

Ve schopnosti regenerace má i Lajfik svá omezení. Zvládne vyléčit většinu zranění bez trvalých následků. Je však úžasné, že při jeho užívání se díky obnově může ztratit až deset litrů krve, a to z důvodu rychlé přeměny kmenových buněk na krvinky, aby tělo získalo čas na zúžení až ucpání postižených cév, zpomalení a zastavení krvácivosti. Dojde-li k rozsáhlému poškození oblasti hrudníku a břicha, zůstane pacient navždy odkázán na lékařskou pomoc.

Jak víme, problémem je přetrvávající bolest související se zraněním. Pokud si například zlomíte ruku, zranění se okamžitě opraví, nicméně bolest budete stále cítit, přestože bude vaše tělo již v pořádku. Podle typu zranění dochází k odeznění bolesti do pěti dnů. V nejzávažnějších případech je však třeba bolest tlumit. Ty jsou vyhodnoceny na základě poskytnutých informací o zdravotním stavu.

Stoprocentní účinnost léku se dostaví jen při každodenním užívání. Při delší prodlevě se jeho účinnost snižuje. Pozor! Mezi jednotlivými dávkami musí uplynout alespoň 22 hodin. V opačném případě mohou nastat střevní potíže, nevolnost či halucinace. Proto doporučujeme brát Lajfika v rozmezí 22-25 hodin. Z důvodu bezpečnosti ovšem nesmíte překročit hranici 30 hodin. I proto vám mezi 25. a 28. hodinou chodí speciální upozornění, které vás varuje. V případě ignorování těchto výzev budete vyhledáni příslušnými osobami a Lajfik vám bude vnucen. Zároveň vám za porušení zákona bude hrozit vězení.

Lajfik též působí na plod uvnitř matky, čili nehrozí úmrtí plodu ani novorozence. Pro novorozence, kojence, batolata či starší děti existuje alternativa v podobě sirupů. Od osmi let se doporučuje přejít na tabletovou verzi, především kvůli správnému působení léku v těle.

Díky třem stem letům přítomnosti Lajfika není v současnosti problém dožít se čtyř set let a uvidíme, jak daleko nás Lajfik ještě dostane.“

Honza byl po dnešním dni unaven, a tak dál nečetl a splácnutím obrazovky hologram vypnul. V pokoji bylo poměrně teplo, pročež přistoupil k malé krabičce u okna. Párkrát klepl a v místnosti se začalo ochlazovat. Příčina byla prostá. Stěny domu do sebe za zimních dnů ukládají chladno z venkovního prostředí. Když nastane léto, živé buňky se ve stěně přeskupí a jsou schopny tuto zimu vypustit do teplé místnosti. Samozřejmě to